

8. søndag efter trinitatis

Salmevalg

10: Alt, hvad som fuglevinger fik

337: Behold os, Herre, ved dit ord/448: Fyldt af glæde

292: Kærligheds og sandheds ånd

701: Huset, som Gud har bygt

725: Det dufter lysegrønt af græs

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus

Jesus sagde: ”Mange vil den dage sige til mig: ”Herre, Herre! Har vi ikke profeteret i dit navn, og har vi ikke uddrevet dæmoner i dit navn, og har vi ikke gjort mange mægtige gerninger i dit navn? Og da vil jeg sige dem, som det er: Jeg har aldrig kendt jer. Bort fra mig, I som begår lovbrud!

Derfor: Enhver, som hører disse ord og handler efter dem, skal ligne en klog mand, der har bygget sit hus på klippen. Og skybruddet kom, og floderne steg, og stormene suste og ramte det hus. Men det faldt ikke, for dets grund var lagt på klippen. Men enhver, som hører disse ord og ikke

handler efter dem, skal ligne en tåbe, der har bygget sit hus på sand. Og skybruddet kom, og floderne steg, og stormene suste og slog imod det hus. Og det faldt, og dets fald var stort.”

Da Jesus var færdig med denne tale, var skarerne slået af forundring over hans lære; for hans underviste dem som en, der har myndighed, og ikke som deres skriftkloge.

Prædiken

Det er mærkeligt, som ordet ”fundamentalisme” har fået sådan en negativ klang i dag. At være fundamentalist sammenstilles med at være fanatisk idealist; ligesom de vanvittige terrorister, der spreder død, frygt og rædsel, når de styrer en lastbil direkte ind i en flok uskyldige mennesker i ferieparadiset Nice. Fundamentalist er blevet synonym med en hadefuld religiøs fanatist, som regel en muslim, der uden at blinke vil gå i døden for sin egen sag i bekæmpelse af det, de kalder Vestens fordærv. De bliver kaldt terrorister, hadprædikanter, Syrienskrigere og IS-sympatisører; de virker skruppelløse og de er umulige at

føre dialog med. Sådanne mennesker er, hvad vi forstår ved fundamentalister i dag.

Men jeg kan lige så godt sige det, som det er: Jeg er fundamentalist. Og når jeg af og til ikke lykkes som fundamentalist, så er det ikke fordi, jeg ikke vil være fundamentalist, så er det fordi, jeg ikke formår at være det. Jeg er fundamentalist, fordi jeg mener, at ethvert menneske bør have et fundament, som det kan bygge sit liv på. Og som Jesus siger: Den, der har bygget sit liv på et ordentligt fundament, på klippen, kan modstå skybrud, oversvømmelse og storm, voldsom modgang, og vil stå fast, fordi fundamentet er godt.

Min påstand er, at dem, vi kalder fundamentalister, har et vaklende fundament, og derfor er de nødt til at råbe så meget højere, og kæmpe så langt mere indædt, for at bevise fundamentets styrke. Det forfærdelige er ikke deres indædte kamp for at hævde sig selv og bevise over for deres gud, at de har fundamentet i orden. Det forfærdelige er, at vi begynder at tvivle på vores eget fundament.

Der er for mig at se to faldgruber, man skal vogte sig for. Den ene faldgrube er relativismen, der siger, at vi hver især følger vores egen sandhed. Hvis noget er sandt *for mig*, så er det per definition en sandhed. For selv sandheden er relativ, og der findes derfor mange forskellige sandheder, og alle sandheder er lige gode. Med sådan en definition bliver sandhedsbegrebet fuldstændig udvandet, og det i en sådan grad, at vi ikke længere kan tale om sandhed, blot om forskellige personers holdninger. Den anden faldgrube er, at vores fundament er frygt. Fundamentet bliver en reaktion på det, der angriber os udefra. Fundamentet handler kun om at beskytte og værne uden en overvejelse om, *hvad* det er, vi vil beskytte. Fundamentet bliver beskrevet negativt: Vi tror *ikke* på had! Vi tror *ikke* på vold! Vi tror *ikke* på terror! Fundamentet er ikke et fundament; det er en modsætning til noget andet. Men frygten er stærk, og den kan nemt få os til at tvivle på det klippefaste fundament, vi allerede står på.

Der er fundamenter, der er bedre end andre. Vi kan bygge vores hus på klippen, og vi kan bygge vores hus på sand.

Men hvad er et spinkelt livsfundament og endnu vigtigere: hvad et solidt livsfundament?

Da Jesus fortæller lignelsen om huset på klippen og huset på sand, har han netop holdt en lang tale, der er kendt som bjergprædikenen. Talen er kendt for nogle af de mest prægnante sætninger, Jesus sagde. F.eks.: Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem! Eller: Kast ikke jeres perler for svin. Eller: Hvorfor ser du splinten i din broders øje, men lægger ikke mærke til bjælken i dit eget øje? Eller: Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift. Eller: Slår nogen dig på din højre kind, så vend også den anden til. Eller den bøn, vi alle har lært: Fadervor. Det er alt sammen en del af bjergprædikenen, og når Jesus siger, at vi skal bygge vores liv på et solidt fundament, så betyder det, at vi skal gøre bjergprædikenen til vores egen: at vi skal lægge os den lov på sinde, som Jesus udmaler i bjergprædikenen. Og det er en skrap lov. Den tager konstant udgangspunkt i, hvad der er vores næstes behov; den tager aldrig udgangspunkt i, hvad vore egne behov er.

Loven kender ikke til rettigheder, men den lover, at vi kan handle i frihed, uden bekymringer, uden tanke på, om vores handlinger *behager* Gud, men alene med en bevidsthed om, at vi står i et ubrydeligt forhold til Gud. For i bjergprædikenen kalder Jesus Gud for vores far.

Der er ét ord, der sammenfatter loven og det nådefulde Guds nærvær. Det er kærlighed. Når vi siger det ord, så må det endelig ikke lyde som en banal og let løsning på ethvert problem. Næstekærlighed må ikke blive en kliché, vi fyrer af, når vi ikke kan finde på andet. Og Guds kærlighed må ikke blive et ligegyldigt omkvæd, vi synger uden at tænke over dens kraft: Kærlighed er den ene magt, der for alvor kan forandre et menneske. Fordi kærligheden elsker, hvad den ser, i modsætning til at fremelske, hvad den ene potentielt kan få ud af den anden. Kærligheden, som den prædikes i bjergprædikenen, er en uselvisk hengivenhed til et andet menneske, uanset hvordan det menneske er, og kærligheden er helt og aldeles uden bagtanker med hengivenheden. Det er nok en kærlighed, vi kun formår i enkelte øjeblikke. Ikke desto

mindre er det sådan en kærlighed, der sås i vore hjerter, når vi bliver døbt. Dåben gør os til fundamentalister. Til fundamentalister, hvis fundament er troen på Guds kærlighed.

Der er fundamenter, der er bedre end andre. Det er, hvad fundamentalisten mener. Terroristen i Nice ville sikkert hævde, at hans fundament også var kærlighed. Hans egen kærlighed til en gud, hvis opmærksomhed han søgte. Han er måske blevet lovet i godt liv i paradiset. Og det på bekostning af 84 døde. Det er et spinkelt fundament, et hus bygget på sand, fordi det bygger på hans egen evne til at elske. Som jeg sagde i begyndelsen, så må de råbe det så meget højere, at gud er stor, fordi deres fundament rent faktisk vakler.

Dåbens fundament bygger ikke på vores kærlighed til Gud; det afhænger ikke af vores evner til at elske. Vores fundament bygger på Guds kærlighed til os. Og det gør en kæmpe forskel. Vi skal ikke bevise noget. Vi skal ikke engang bevise vores tro. For troen er en gave. Vi skal ikke engang bevise, at vi er livsduelige, for livet er nåde; givet

os gratis til at bruge eller misbruge. Vores fundament er Guds kærlighed; og det er den ene magt, der for alvor kan forandre os. For i kraft af Guds kærlighed ved vi, at vi ikke skal stræbe efter at blive noget andet; vi er nemlig elsket, som vi er. I kraft af Guds kærlighed bliver vi os selv, og det er den helt store forandring: at vi kan hvile i selvet og ikke konstant skal stræbe efter et andet selv. Sådan er fundamentet, som huset bygget på klippegrund, når det hviler på Guds kærlighed til os, og ikke som huset bygget på sand, når det hviler på vores kærlighed til Gud. Amen.

Kirkebøn

Hvor Herre og hvor Gud! Hvordan skulle vi kunne tale sandt om kærlighed, hvis du var glemt, du kærlighedens Gud, af hvem al kærlighed er i himlen og på jorden? Du sparede Intet, men gav alt hen i kærlighed; Du er kærlighed, så den kærlige kun er, hvad han er, ved at være i Dig! Hvordan skulle vi tale sandt om kærlighed, hvis du var glemt? Du åbenbarede, hvad kærlighed er; Du er vor Frelser og Forsoner, som gav Dig selv hen for at frelse Alle!

Hvordan skulle vi tale sandt om kærlighed, hvis Du var glemmt, Du kærlighedens Ånd, som Intet tager af Dit eget, men minder om kærlighedsofferet på korset. Du minder den troende om at elske, som han er elsket, og sin næste som sig selv!

O, evige kærlighed, vis dig for os i kærligheden. Amen.